ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟ ΣΤΟΝ ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟ

" Η πιστωτική σας κάρτα σας απαλλάσσει απο του να κουβαλάτε μαζί σας μετρητά και σας προσδίδει κύρος και αξιοπρέπεια." Πίσω απ' αυτό το αθώο διαφημηστικό ολόγκαν του "πλαστικού χρήματος", το οποίο άρχισε να κυκλοφορεί πια σε μαζικό επίπεδο στην αγορά, κρύβεται η νέα τάση ανάπτυξης, όχι μόνο της χρηματικής κίνησης, αλλά και ολόκληρου του καπιταλισμού Στόχος των μεγάλων διεθνών μονοπωλίωνεί ναι να αντικαταστήσουν σταδιακά το χάρτινο χρήμα με το πληροφορικό χρήμα(επιβάλλοντας σε κάθε αγοραπωλησια ένα "ατυπο" φόρο που δικαιολογείται σαν δικαίωμα της τράπεζας που χορηγεί τη πιστωτική κάρτα) Τι συμβαίνει όμως στη πραγματικότητα; Αντι η πληρωμή να γίνεται σε χαρτούρα, με τη πιστωτική κάρτα ο αγοραστής πληροφορεί τον πωλητή ότι τον πληρώνει την αξία του εμπορεύματος που αγόρασε. Για να ισχύει όμως αυτή η πληροφορική συνδιαλλαγή πρέπει η πληροφορία να μεταβιβαστεί στο κομπιουτερ της τράπεζαςπου θα καταχωρήσει στη μνήμη του την ανάλογη χρεωπίστωση. Για την ώρα αυτή η δουλειά γίνεται με τη κλασική μέθοδο του εντύπου το οποίο υπογράφει ο αγοραστής. Θα γινόταν όμως πολύ πιο γρήγορα και οικονομικά αν η μεταβίβαση της πληροφορίας στο κομπιουτερ της τράπεζας γινόταν απ' ευθείας μέσω ενός άλλου κομπιούτερ. Και ολόκληρη η διακίνηση κεφαλαίου θα ήταν πολύ πιο αποτελεσματική αν όλες οι εταιρείες, τράπεζες, δημόσιες υπηρεσίες κοκ. που χρησιμοποιούν κομπιουτερ ενωθούν σ' ένα κεντρικό κύκλωμα(καί ήδη αυτή η τάση βρίσκεται υπό εξέλιξη). Οπότε παρουσιάζοντας την κάρτα του ο αγοραστής, ο πωλητής δεν έχει παρά να πατήσει κάποια πλήκτρα γιά να κάνει την ανάλογη χρεωπίστωση(Μπρουντόν πού είσαι;) με κάποιας μορφής έλεγχο φυσικά από πλευράς τράπεζας καί κατόχου κάρτας. Το ίδιο γίνεται καί στην τράπεζα όπου οι διευθυντές, μέσω τού κυκλώματος κομπιούτερ, μπορούν να έχουν ανά πάσα στιγμή όχι μόνο την κατάσταση λογαριασμού τού πελάτη τους αλλά γιά παράδειγμα καί οποιεσδήποτε άλλες πληροφορίες χρειάζονται από την αστυνομία, την εφορία η το Υπουργείο Υγείας, προκειμένου να εγκρίνουν ένα νέο δάνειο. Στη συνέχεια ο εργοδότης θα συμβουλευτεί τη δική του οθόνη προκειμένου να δώσει δουλειά σε κάποιον. Τέλος, με τον ίδιο τρόπο η αστυνομία αποκτά προσβάσεις σ' ένα σωρό πηγές πληροφοριών. Σαν άμεση συνέπεια θα είναι οι μεγάλες επιχειρήσεις να κυριαρχήσουν στην αγορά μιάς καί οικονομικά θα είναι αδύνατο γιά τις μικρές να προσαρμοστούν στις νέες τεχνολογικές απαιτήσεις καί είτε θα εξαφανιστούν η στην καλύτερη περίπτωση θα οργανωθούν σε συνεργατισμούς. Η συνέχεια μοιάζει μάλλον με σενάριο επιστημονικής φαντασίας-δηλαδή είναι φοβερά ρεαλιστική. Δίπλα από τον κωδικό αριθμό πάνω στην πιστωτική κάρτα μπαίνει μιά φωτογραφία του κατόχου, προστίθενται μερικά άλλα στοιχεία, ενώ ο ίδιος ο κωδικός είναι ταυτόχρονα ο αριθμός λογαριασμού στην τράπεζα, ο αριθμός διαβατηρίου, ταυτότητας, στρατιωτικού μητρώου, κοινωνικών ασφαλίσεων καί δε συμμαζεύεται. Στήνεται καί το νομοθετικό πλαίσιο το οποίο νομιμοποιεί όλα τα πιό πάνω καί μετά άντε να βρείς άκρη. Μήπως είχαν δίκαιο οι παλιοί εργάτες πού έσπαζαν τις μηχανές;

Τα πράγματα φυσικά δεν είναι τόσο απλά. Ο καπιταλισμός βρίσκεται μπροστά στη μέχρι τώρα μεγαλύτερη κρίση του. Κρίση πού συνίσταται στην ολοένα αυξανόμενη ανεργία, στην ανάγκη εντατικοποίησης της παραγωγής λόγω τού ολοένα αυξανόμενου κόστους της, την αυξανόμενη τάση ταξικής δυσφορίας, την οικολογική καταστροφή πού

προκαλεί η βιομηχανική ανάπτυξη, στη μείωση των αποθεμάτων ορυκτού πλούτου, στον υπερπληθυσμό, κ.ο.κ. Η κατοχή από το κράτος καί το κεφάλαιο των πιό προηγμένων μορφών τεχνολογίαςκαί η σταδιακή εισαγωγή τους στις παραγωγικές καί διοικητικές διαδικασίες αποτελεί το πιό σημαντικό ατού τους γιά το ξεπέρασμα της σημερινής κρίσης του καπιταλισμού καί την είσοδο του στη νέα του περίοδο: τη μεταβιομηχανική. (Αυτό για όσους πιστεύουν ότι η κριση του καπιταλισμού έχει φτάσει στο αποκορύφωμα. Εχει φτάσει στο αποκορύφωμα της μόνο η βιομηχανική του φάση)

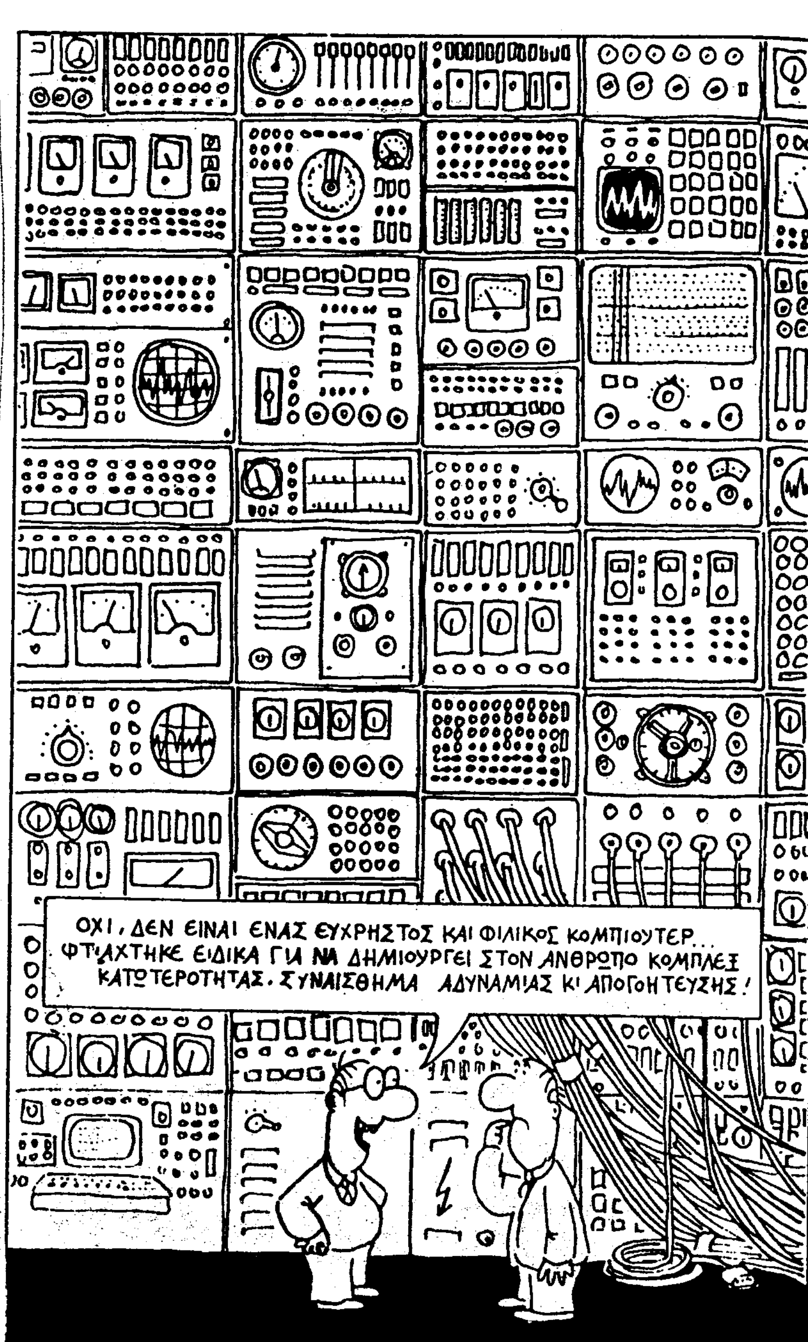
Ταυτόχρονα παρατηρείται μιά σημαντική πτώση της ανταλλακτικής αξίας των πανεπιστημιακών πτυχίων. Διότι γιά να είσαι σήμερα ιστορικός, γιά παράδειγμα, πρέπει να είσαι πρώτα απ όλα προγραμματιστής κομπιούτερ. Οπότε καί ο εκπαιδευτικός μηχανισμός, σαν πιστός υπηρέτης στις ολοένα καί νέες απαιτήσεις του καπιταλισμού, απαιτεί μιά εξ ολοκλήρου αναδιάρθρωση.

Γιά να μπορέσουν το κράτος καί το κεφάλαιο να αντεπεξέλθουν όλων αυτών των αποφάσεων, έχουν αρχίσει ήδη να αναπτύσσονται καί οι ανάλογες τεχνολογικές μεθόδοι κοινωνικού ελέγχου. Το υπεραπλουστευμένο παράδειγμα με τη "πιστωτική κάρτα" αποτελεί μιά από τις πολλές πιθανές εξελίξεις των σημερινών μορφών κοινωνικού ελέγχου από τα εθνικά καί διεθνή κέντρα εξουσίας πού μπορούν οι εκμεταλλευόμενοι να αποδεχθούν αφελέστατα σαν ένα καταπληκτικό τεχνολογικό επίτευγμα. Καί είναι γεγονός ότι βομβαρδιζόμαστε καθημερινά με πληροφορίες καί εικόνες πού μας παρουσιάζουν τις νέες τεχνολογικές εξελίξεις (όχι όλες γιατί υπάρχουν καί οι μυστικές έρευνες γύρω από την γενετική, την τεχνητή νοημοσύνη, τη ρομποτική, κλπ. πράγματα ακαταλαβίστικα για τον πολύ κόσμο πού αποκρύβονται πολύ έντεχνα) σαν τα νέα θαύματα της επιστήμης πού στην ουσία όμως σκοπό έχουν τη μείωση της ταξικής δυσανασχέτησης μετριάζοντας τις πραγματικές αντιθέσεις σ'ένα γλυκό προοδευτικό διόρθωμα, το οποίο βασίζεται σε μιά απεριόριστη εμπιστοσύνη στις τεχνολογίες τού μέλλοντος. Δημιουργείται έτσι σιγά-σιγά η ιδεολογία -σαν η ψευδή συνείδηση- γύρω από την τεχνολογία πού προβάλλει ταυτόχρονα τεχνολογικές συσκευές-φετίχ, τηλεόραση, βίντεο, οικιακοί υπολογιστές, πού σκοπό έχουν να μετατρέψουν τον εκμεταλλευόμενο σε θεατή της ζωής. Μ'αυτό τον τρόπο εξασφαλίζεται καί το αναγκαίο "πεδίο δράσης" της νέας ιδεολογίας: Η δυνατότερη αναγκαία απομόνωση τού ανθρώπου, η ουσιαστική εκμηδένιση των προϋποθέσεων γιά άμεση ανθρώπινη επικοινωνία καί επαφή.

Τέλος, νέες τεχνολογικές μεθόδοι κοινωνικού ελέγχου έρχονται να πλαισιώσουν τους παραδοσιακούς μηχανισμούς καταστολής των ανθρωπίνων επιθυμιών: την αστυνομία, το στρατό, τη ψυχιατρική, κ.ο.κ. Μιά ματιά στο παράδειγμα με την "πιστωτική κάρτα" θα πρέπει να μας πείσει. Ο στρατιωτικός μηχανισμός έχει ήδη αρχίσει στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικά καί στρατιωτικά χώρες να τεχνολογικοποιείται σε βαθμό

πού ο αυριανός επίδοξος πραξικοπηματίας (αλλά καί επαναστάτης σαμποτέρ, αυτό θα το συζητήσουμε άλλη φορά) δε θα έχει παρά να βρεί έναν αποτελεσματικό τρόπο να παρέμβει μέσα στα προγράμματα τού κεντρικού δικτίου κομπιούτερ, ενώ η εξέλιξη των πληροφορικών συμβατικών όπλων καί της πυρηνικής τεχνολογίας αφήνουν στον αυριανό απλό στρατιώτη το ρόλο τού μετρητή ραδιενέργειας καί νεκροθάφτη αμάχων.

Αυτή τη διαδικασία της νέας μορφής πλούτου, της προηγμένης τεχνολογικής γνώσης, αδυνατεί να συλλάβει καί να ερμηνεύσει ο παραδοσιακός τουλάχιστον Μαρξισμός-Λενινισμός, προβάλλοντας το κλασσικό επιχείρημα: ναί ο οποιαδήποτε μορφή τεχνολογίας, φτάνει αυτή να βρίσκεται κάτω από εργατικό έλεγχο. Καί το λέει αυτό τόσο αφελέστατα χωρίς καν να σκεφτεί "τι θα είναι" ο αυριανός εργάτης στη γραμμή παραγωγής. Αυτή η άποψη αποτελεί ένα οικοδομικό ψευτο-ξεπέρασμα του προβλήματος, γιατί πρώτα απ όλα υπάρχουν τεχνολογίες πού εξ αντικειμένου, κάτω από οποιονδήποτε έλεγχο, είναι επικίνδυνες τόσο γιά την ανθρώπινη υγεία, όσο και γιά την επιβίωση πάνω σ'αυτό τον πλανήτη. Μιά τέτοια τεχνολογία είναι η πυρηνική -της οποίας η ανάπτυξη στον στρατιωτικό τομέα είναι στενά συνδεδεμένη με την εξέλιξη όλων των άλλων μοντέρνων τεχνολογιών- πού από τη στιγμή πού υπάρχει έστω καί ένα στο δισεκατομμύριο πιθανότητα να επαναληφθεί ένα Τσέρνομπιλ δε θα έπρεπε καν να το συζητούμε. Από την άλλη η υψηλή τεχνολογία οδηγεί στη συνέχιση της αποξένωσης στην παραγωγή καί στην απαραίτητη ανάπτυξη μιάς τεχνοκρατικής τάξης, της τάξης των υπερεξειδικευμένων, γιατί αυτή δε μπορεί να τεθεί κάτω από κανένα άλλο έλεγχο παρά αυτό των τεχνοκρατών.

Ο καπιταλισμός δε θέλει να πεθάνει ούτε ηρωϊκά, ούτε άδοξα. Γνωρίζει πολύ καλά ότι η αυξανόμενη ταξική δυσφορία πρέπει να τεθεί υπό έλεγχο(καί θα το κατορθώσουν όσο οι καταπιεσμένες κοινωνικές τάξεις δεν συνειδητοποιούν ατομικά καί συλλογικά την κατάσταση στην οποία μεταπηδούν). Γνωρίζει ακόμη ότι αν συνεχιστεί αυτός ο ρυθμός βιομηχανικής παραγωγής με τα σημερινά μέσα σε λίγες δεκαετίες δεν θα έχει μείνει ψυχή πάνω στον πλανήτη, οπότε θα πρέπει να προσαρμοστεί στα νέα οικολογικά δεδομένα, γιά να υπάρξει ο οικολογικός αντίποδας. Αφού έκαμε το άνοιγμα προς την πυρηνική τεχνολογία, προηγμένη τεχνολογία πού θεωρείται ιδανική για τον κοινωνικό ενεργειακό έλεγχο(αν θεωρήσουμε την ενέργεια σα μορφή εξουσίας συγκεντρωμένη στα χέρια λίγων)στρέφεται τώρα καί προς τις περίφημες ήπιες τεχνολογίες παραγωγής ενεργειας, αυτές πού τόσα χρ ονια οι περιβαλλοντιστές θεωρούσαν σαν την εναλλαχτική λύση στο αδιέξοδο της βιμηχανικής κοινωνίας. Τα μονοπώλια, αφού έχουν επενδύσει σε έρευνες, ανακάλυψαν ότι οι ήπιες μορφές ενεργείας καί συμφέρουσες είναι καί ακίνδυνες γιά τον καπιταλισμό. Φτάνει νά αναπτυχθεί γύρω απ'αυτές μιά ήπια υψηλή τεχνολογία πού να μπορεί να μονοπωληθεί σαν "γνώση"(KNOW HOW) καί να χρησιμοποιηθεί συγκεντρωτικά(σε επίπεδο έρευνας, προγραμματισμού καί παραγωγής) ώστε να υπάρχει ο αναγκαίος κοινωνικός ενεργειακός έλεγχος, πού να μην αφήνει κανένα περιθώριο ενεργειακής αυτονόμησης η αποκέντρωσης της κοινωνιας. Διότι άλλο η αυτάρκεια τού σπιτιού, της γειτονιάς, της κοινότητας, του χώρου δουλειάς σε ενέργεια καί άλλο τα μεγάλα κέντρα παραγωγής ηλιακής η αιολικής ενέργειας πού ελέγχεται άμεσα από το κράτος.

Πάρα πέρα οι καπιταλιστές γνωρίζουν ότι θα πρέπει να αρχίσουν να ψάχνουν γιά πρώτες ύλες σε χώρες έξω από τη γή γιατί τα φυσικά αποθέματα εξαντλούνται. Ισως ακόμα προσβλέπουν καί στην ίδρυση βιομηχανικών μονάδων σε κάποιους άλλους πλανήτες .

Το ότι το κράτος καί το κεφάλαιο κατέχουν τις πιό προηγμένες μορφές τεχνολογίας καί η αδυναμία των καταπιεσμένων κοινωνικών τάξεων να αντιληφθούν τι σημαίνει αυτό, αποτελεί το πιό σημαντικό "ατού" τους γιά το ξεπέρασμα της σημερινής καπιταλιστικής κρίσης. Επειδή ακριβώς τους επιτρέπει από τη μιά να θέσουν σε νέες βάσεις την ταξική κυριαρχία των αρχουσών τάξεων πάνω στις καταπιεσμένες τάξεις ανώ ταυτόχρονα με την αυτοματοποίηση εντατικοποιείται η παραγωγή, μειώνεται το κόστος καί φυσικά αυξάνεται το κέρδος.

Οταν λέμε ότι το κράτος καί το κεφάλαιο κατέχουν τις προηγμένες τεχνολογίες δεν το εννοούμε τόσο "υλικά" αλλά πολύ περισσότερο σ'ένα επίπεδο "γνώσης". Ηδη έχει αρχίσει μιά νέα συσσώρευση πλούτου πού ελάχιστα κοινά έχει με τον "παραδοσιακό" υλικό πλούτο. Πρόκειται γιά τη συσσώρευση της γνώσης γύρω από τις προηγμένες τεχνολογίες πού ταυτόχρονα οδειγεί καί στην κατασκευή μιάς τεχνολογικής γλώσσας προς αποκλειστική χρήση των εκμεταλλευτών. Ενα νέο "γνωσιολογικό" χάσμα έχει αρχίσει να ανοίγεται μεταξύ των εκμεταλλευτών καί των εκμεταλλευόμενων. Πολύ πιό μεγάλο καί απροσπέλαστο αυτό το παραδοσιακό "οικονομικό" χάσμα. Ετσι οι σχέσεις εξουσίας στην καπιταλιστική κοινωνία πού αρχικά στηρίχτηκαν στην ταξική αντίθεση "αυτών πού έχουν καί αυτών πού πεινούν", πέρασε στην καταναλωτική κοινωνία "αυτών πού διευθύνουν καί αυτών πού διευθύνονται" γιά να διαφοροποιηθούν στη μεταβιομηχανική κοινωνία στην ταξική αντίθεση μεταξύ αυτών πού ξέρουν καί αυτών πού δεν ξέρουν".

Γιατί αυτός ο "γνωσιολογικός" διαχωρισμός πού είναι πιό απόλυτος από κάθε προηγούμενο, αφαιρεί συστηματικά καί σταδιακά τη δυνατότητα γνώσης καί χρησιμοποίησης της προηγμένης τεχνολογίας απ'όσους αντικειμενικά έχουν αποκλειστεί απ'αυτή. Είναι γι'αυτό πού οι νέες ταξικές δομές τείνουν να προσδιοριστούν πάνω σ'αυτή τη νέα μορφή κυριαρχίας.

Αν η "ταξική συνείδηση" δεν επαναπροσδιοριστεί ατομικά καί συλλογικά μέσα σ'αυτές τις νέες μορφές κυριαρχίας, η αν δεν τελειώσουν όλα μ'ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα, ο καπιταλισμός(μονοπωλιακός καί κρατικός) θα εισέλθει θριαμβευτικά στη νέα του περίοδο: τη μεταβιομηχανική, όπου ολοένα καί νέες μορφές προηγμένης τεχνολογίας θα εισάγονται στις παραγωγικές καί διοικητικές διαδικασίες(αυτό πού ονομάστηκε επίθεση της πληροφορικής).

Σίγουρα αυτή η μετάβαση από το βιομηχανικό στο μεταβιομηχανικό καπιταλισμό σέρνει μαζί της όλες τις αντιφάσεις της. Ο δρόμος προς την τεχνολογικοποίηση της παραγωγής καί της διοίκησης δημιουργεί μιά άνευ προηγομένου αναστάτωση τόσο στις "παραδοσιακές" μορφές εκμετάλλευσης όσο καί στην υπάρχουσα κοινωνική διάρθρωση. Παραδοσιακά"σταθερές εργασίες" ανθρώπινου δυναμικού αντικαθίστανται από αυτοματοποιημένες μηχανές η υπολογιστές, χειρωναχτικές η επιστατικές μορφές εργασίας εξαφανίζονται η μεταλλάσονται σε διευθυντικές, η ανεργία σε συγκεκριμένους κλάδους παραγωγής αυξάνεται, νέες κοινωνικές συμπεριφορές καί αξίες εμφανίζονται, ενώ οι εργαζόμενοι έχουν να αντιμετωπίσουν νέα σοβαρά προβλήματα υγείας: πληροφορικό στρεσς, πνευματική κόπωση, εξασθένηση της όρασης λόγω προσήλωσης στην οθόνη τού κομπιουτερ. Οι αγγελίες εργασίας στις εφημερίδες απευθύνονται ολοένα καί σε πιό εξειδικευμένο προσωπικό,, ενώ ο "στρατός" των ανέργων επιστημόνων, των οποίων οι ικανότητες χρήσης της νέας τεχνολογίας είναι περιορισμένες, ολοένα καί αυξάνεται.

Ο Μαρξισμός-Λενινισμός έχει αποτύχει να

προσδιορίζει το μέγεθος του προβλήματος πού ονομάζεται "επίθεση της πληροφορικής. Επειδή ο Μ-Λ γνωρίζει πολύ καλά τη φύση της οικονομικής εξουσίας, μπορεί να έχει πρακτικά μιά σημαντική επιτυχία μόνο όσο αφορά τον περιορισμό των υπερβολών της οικονομικής ανισότητας. Στην ουσία όμως είναι ανίκανος να πραγματώσει την απελευθέρωση της κοινωνίας, καί αυτό γιά 4 κύριους λόγους πού αποτελούν καί τον πυρήνα της Μαρξιστικής-Λενινιστικής σκέψης. Πρώτα απ' όλα ο Μ-Λ αποδέχεται άκριτα την υψηλή τεχνολογία, μιάς καί έχει απόλυτη πίστη στην επιστήμη. Δεύτερον, είναι τόσο προσηλωμένος στον κρατισμό καί το συγκεντρωτισμό τόσο στην παραγωγή όσο καί στη διοίκηση της κοινωνίας πού καταλήγει με μαθηματική ακρίβεια σ' ένα νεό κρατικο καπιταλισμό καί γραφειο-τεχνοκρατικό μοντέλλο ταξικής κυριαρχίας, διαιωνίζοντας πολιτικές η καί οικονομικές ανισότητες. Η προσήλωση του αυτή εξηγεί κάπως καί το πρώτο. Η συγκεντρωμένη στα χέρια των εξουσιαστών υψηλή τεχνολογία θα αποτελεί στο μέλλον τον πιό ισχυρό μηχανισμό κρατικού ελέγχου. Καί ο Μ-Λ αυτό θέλει: κρατικό έλεγχο πού ανοίγει όμως το δρόμο διάπλατα προς τον τεχνοκρατικοκαπιταλισμό. Εδώ ακριβώς ξαναπροσδιορίζεται η βασική διαφορά του με τον αναρχισμό. Το κράτος, έστω καί το εργατικό, δεν αποκεντρώνεται από μόνο του όπως είχε πεί ο Λένιν, αλλά αντίθετα έχει τη συνεχή τάση να δυναμώνει. Παραπέρα, αυτός ο οικονομικ ός καί παραγωγικός προσανατολισμός του κρύβει σημαντικές περιοχές της πάλης γιά την ανθρώπινη απελευθέρωση όπως η κουλτούρα, η αισθητική καί ο έρωτας καί αδυνατίζει η υπεραπλουστεύει την ανάλυση πολλών μορφών κυριαρχίας: των πολιτικών, φυλετικών, σεξουαλικών, ψυχολογικών, πλειοψηφικών, κλπ. Είναι γι' αυτό πού "κομμουνισμός" δεν "σημαίνει απλά καί μόνο εξηλεκτρισμός συν εξουσία στα σοβιέτ".

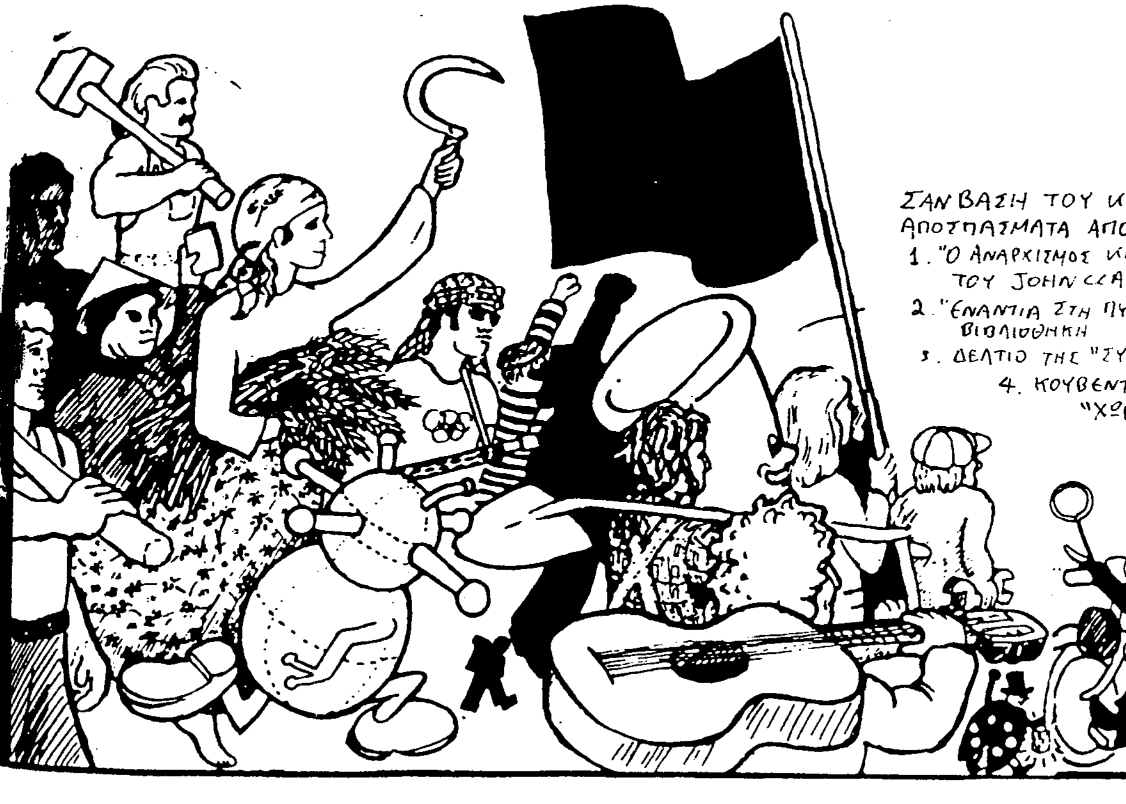
Τέλος ο Μ-Λ ξεκινά από τη βάση ότι οι άρχουσες τάξεις επιδιώκουν την ταξική τους κυριαρχία γιά να γίνονται ολοένα πλουσιότερες. Όμως κάλλιστα μπορεί ταυτόχρονα να συμβαίνει καί το αντίθετο: οι κυρίαρχες τάξεις να θέλουν να γίνονται ολοένα καί πλουσιότερες γιά να διαιωνίζουν αυτή την κυριαρχία τους (η δίψα γιά την εξουσία σαν το αρνητικό ένστικτο επιβίωσης του ανθρώπου), καί πού ο Μ-Λ αδυνατεί να ερμηνεύσει λόγω παντελούς έλλειψη ανθρωπολογικής καί ψυχολογικής ανάλυσης).

Το ζήτημα είναι ποιές θα είναι οι νέες μορφές ταξικής πάλης στη νέα αυτή φάση του καπιταλισμού. Στην Αμερική οι HACKS (ηλεκτρονικοί σαμποτέρ) αναστατώνουν τα προγράμματα των κεντρικών δικτύων κομπιούτερ με τις παρεμβάσεις τους, ενώ ένα από τα πιό πρωτοποριακά αντιεξουσιαστικά περιοδικά εκδίδεται στο Σαν Φρανσίσκο από εργάτες στα κομπιούτερ. Παράλληλα, διάφοροι εναλλακτικοί, πράσινοι κλπ. κάνουν παναμερικό συνέδριο μέσω κομπιούτερ όπου καταργείται τελείως η αντιπροσώπευση, -λειτουργούν κέντρα σε διάφορες πόλεις όπου μεζεύεται ο κόσμος καί συζητά με άλλους σ' άλλες πόλεις μέσω κομπιούτερ καί πολλαπλών τηλεφώνων.

Καί ο TIMOTHY LEARY πιστεύει ότι η τεχνολογική επανάσταση είναι αποτέλεσμα των ψυχεδελικών εμπειριών του '60, καί ότι αυτό πού προέχει είναι να διανεμηθούν κομπιούτερ στα γκέττο.

Καί μένει φυσικά η πρόταση τού πολιτικού φιλόσοφου R.P.WOLF στο κλασσικό του κείμενο του '70 "Γιά την υπεράσπιση του Αναρχισμού", όπου εισηγείται ότι γιά πρώτη φορά στη μοντέρνα εποχή υπάρχει η δυνατότητα άμεσης δημοκρατίας λόγω της επικοινωνίας πού καθιστά δυνατή η ηλεκτρονική επανάσταση.

Από την άλλη ο Μπάροουζ μιλά γιά ανάπτυξη των τηλαπαθητικών ικανοτήτων τού ανθρώπου σαν τη συνωμοτική γλώσσα των επαναστατών της τεχνοφασιστικής κοινωνίας, οπότε μπαίνει το ζήτημα της αντιεξουσιαστικής χρήσης της νέας τεχνολογίας, -υπομονή ως το επόμενο τεύχος.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ "ΑΝΑΦΕΝΤΟΣ"

ΣΑΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ:

1. "Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΡΙΣΗ" ΤΟΥ JOHN CLARK ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
2. "ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ" ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
3. ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ "ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ" ΜΑΗΣ 88
4. ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ "ΧΩΡΟ" ΤΗΣ ΛΕΜΕΣΟΥ.